

Et dommerportræt

International FIFe dommer Jørgen Billing

Hvordan blev du katterenneske?

Jeg fik Mulle(huskat) som barn, og hun gav mig glæden og begejstringen ved at holde af og være sammen med dyr, specielt kat. Efter en endt sportskarriere endte det med flere katte og et lille opdræt.

Jeg savnede det at konkurrere, så derfor var det nærliggende at vælge racekatte, idet 2 af mine passioner så blev opfyldt, nemlig kat og konkurrencemomentet.

Jeg anser mig ikke for et rendyrket katterenneske, idet jeg har viet mit liv til mange forskelligartede gøremål, og alt har sin tid og prioritet. Førhen var det at være på udstilling og vise sine dyr frem af stor betydning for mig, det er det absolut ikke længere.

Fortæl om din første kat. Hvornår fik du den, og hvilken race var det?

Min første racekat, som blev købt i 1978, var Vixi af Blovstrød, en bestemt blåmasket colourpointdame, som blev købt for den nette sum af 500 kroner. At det blev en colourpoint, var Lisbets (min ex) ønske. Mit ønske var en russian blue, men der var ingen killinger til salg af den race, da indkøbet skulle forestås, så tilfældigheder og livssituationer bestemte dette valg.

Hvilke(n) race(r) opdrætter du selv? Og hvorfor lige den race?

Jeg startede med colourpoint perse, derefter har jeg været inde over alle farvevarianter på perserkattene, som hen over de sidste 10 år er blevet udskiftet med exotica, som passer bedre ind i vores livsstil og situation.

Vi finder det at opdrætte exo en større udfordring, den kan ikke "skjule" noget under en imponerende pels og er en race, som er på vej frem, og som vi tror matcher fremtidens menneske mere end perseren. Den er stadigvæk ukendt hos mange og har oprættelsesmæssigt stadigvæk en del standardmæssige rammer, der skal forbedres. I dag er det specielt de stribede exoer, der bor hos os.

I min tid i den verden har jeg også haft 7 siamesere boende i 1/2 år under deres ejers sygdom. Det var vildt

sjovt og en anderledes oplevelse. Herlige krævende dyr, som kunne finde på alt mellem himmel og jord. Det jeg husker mest, er deres larmende adfærd under løbetider, det kostede mange søvnløse timer.

Jeg har givet mig selv lov til at opdrætte et par kuld norske skovkatte og mainecoon kuld, oplevelser jeg høstede megen erfaring af, specielt var jeg imponeret over den kapacitet, hunkattene havde til at udfylde deres såkaldte "morrolle", og at de generelle sundhedsfaktorer stort set var i top hos disse racer.

Havde du en mentor, da du begyndte at opdrætte?

Nej jeg havde ingen mentor som ny, men mødte mange behjælpelige personer. Jeg er typen, der vil selv og har brug for neture for at kunne fastholde de mål, som jeg sætter mig. Og alle de søde og hjælpsomme personer havde, ligesom alle har i dag, en egen dagsorden. En af de få, som jeg ærligt tror ikke ville mig pga. egen vinding, og som gav mig brugbare tips, ideer og strategier til det at udstille og soignere katte, var Agathe Ent, og hun er vel den eneste, der kan komme i den kategori á la en mentor.

Hvad fik dig til at uddanne dig til dommer?

Som ny udstiller i 1978/79 syntes jeg dommerne var kedelige, triste og ikke specielt informative. Jeg var af den tro, jeg kunne tilføre kattesporten andre oplevelser i en dommerring. Og med tabet af egen konkurrenceevne blev uddannelsen til kattedommer et plaster på det sår. At dommergerningen skulle få så stor plads i mit liv, regnede jeg ikke med, men jeg holder utrolig meget af at dømme katte, den umiddelbare hengivenhed som en vildtfremmed kat giver en, er bare en oplevelse, der går rent i hjertet. En

Malmö 2009

glad og lykkelig killing eller ungdyr på bordet er også en oplevelse, der rummer glæde. Og det at være med til at tilkendegive en standardmæssig mening er en spændende udfordring, specielt i dag, hvor alle ved bedst selv.

Hvad lægger du mest vægt på når du dømmer en kat?

At kattene matcher den gældende racestandard og de øvrige styreværktøjer, jeg har som dommer.

Hvordan ser du på udviklingen af vores racer?

Generelt synes jeg, alle er på vej, og der udføres et flot arbejde. Alle racer har deres eget præg eller, om man vil, racetypiskhed, som jeg synes bliver mere og mere signifikant. Og der er blandt alle racerne, opdrættere, der er meget målbevidste og fast besluttede på at udvikle og forbedre

Køge 2010

deres race, stort cadeau til dem, der ikke har et snævert syn på opdrætsarbejdet, det er dem, der sikrer fremtiden for racen.

Er der en særlig kat du aldrig vil glemme?

Af egne katte glemmer jeg aldrig mit livs kattedærlighed, Sarah af Paral, en blåcreme perser, som havde dedikeret sit liv til mig. Desværre blev hendes liv alt for kort, kun 3 år gammel døde hun af en blodprop i hjernen. Jeg bliver faktisk stadigvæk ked af det, kan jeg mærke, når jeg skal skrive om det.

Af katte jeg har mødt på min vej, vil jeg aldrig glemme Grazette's Koh-l-Noor en utrolig racetypisk og smuk hellig birma hunkat, der med stil gik ind i mit hjerte. Katte af nyere dato som jeg har dømt, som er gået ind i mit hellige kammer, er Kattilans Chorkshrew Charlie, en helt utrolig OSH b 24.

Hvor ofte udstiller du selv?

Ikke så meget mere, men forsøger at være ude og vise katte frem 2 til 5 gange pr. år, det er god måde at holde sig opdateret på fra den side af bordet. Samt få en snak med og have en god dag med alle og få gjort et par gode indkøb hos standene.

Hvordan oplever du udstillingerne nu i forhold til for 5-10 år siden? Og hvordan oplever du stemningen blandt udstillerne?

Som udstiller oplever jeg en stor ændring i udstillernes måde at opfatte sig selv og hele systemet på. I dag ved alle bedst alt selv om deres egen kat, og hvordan bedømmelsen bør og skal se ud. Og næsten ingen, der respekterer en dommers mening og forklaring, men vælger at flytte fokus på en anden detalje. Får min kat ikke den bedømmelse, jeg vil have, så forlader jeg butikken kulturen har slået igennem i sporten. Ærgerligt - det burde handle mere om at turde se objektivt på egen kat og endnu bedre, hvis det kunne sættes i perspektiv til de konkurrerende katte. Og man bør huske på, at det er selvvalg, at man viser sin kat frem. Forskellen er nok, at vi i dag reagerer hurtigere, mere tydeligt og hurtigt, førhen gik vi måske mere i krogene og i de private rum og snakkede. Den fagre IT-verden gør det jo også lettere at fare til tastaturet med alle de mærkværdige foraer, der forefindes og har eksistensgrundlag ud fra

principper, der understøtter den form for kultur.

Når det så er sagt, så er kontraen til ovenstående, at der også er en generel god stemning på udstillingerne, og jeg ser mange folk, der hygger sig og har det dejligt sammen. Men førhen var der udadtil en større personlig integritet samlet set og et billede af et større fællesskab om kattesporten og kattene. Det handler måske kun om at VINDE.

Er der noget ved udstillingerne eller racerne du gerne ville ændre på?

Ja, utrolig meget ville jeg gerne udvikle på og dermed tilpasse den ny verden. Omkring racernes videre udvikling vil jeg overlade det til opdrætterne, men minde om, at der en gældende standard, og ændrer man radikalt på racens udseende, så bør man ændre standarden, så der er match.

Udstillingerne kunne sagtens gøres mere kattevenlige, udstillervenlige samt publikums attraktive. Men udviklingen kræver mod, vilje og energi. Jeg tror, det kunne være spændende, hvis FD inddrog deres medlemmer meget mere i udvikling og opgaveløsninger, så ville synergi og udviklingen blive mere synlige, og fællesskabet ville vokse. Den enevælde-model, der praktiseres, er efter min mening helt ude af trit med den måde, ledelse bør udføres på og grænser næsten til stand up komik.

Samarbejde og ansvar er paradigmebegreber, som jeg ville sætte i et perspektiv i vores katteverden, og jeg tror, det ville kunne løfte os frem i disse svære økonomiske og trendmæssige hårde tider for vores hobby.

Vi skal ikke underkende, at mange stopper op som opdrættere og udstillere disse år.

Har du nogle sjove oplevelser du vil dele med os?

Sjov og sjov vil jeg ikke love, men en lille historie fra mit dommerliv vil jeg godt dele med jer. Alle dommerne skulle afhentes på hotellet og være klar kl. 10 om formiddagen for at køre til udstillingen og komme i gang. Der var ikke plads

Dommereksamen kat. IV i Årslev 2009

til alle, så vi var 3 tilbage og regnede med, at der ville komme en bil efter os lidt senere. Det var jo godt tænkt, sådan blev det bare ikke, kl. 13.00 var vi endnu ikke afhentet, trods mange forsøg fra vores side. Vi havde ingen adresse på hallen, men hyrede en taxa og tog ud for at finde hallen. Det lykkedes, og kl. 14.30 startede vi vores bedømmelser op. Ingen, hverken udstillere eller organisation, havde manglet os. Det har vi moret os over ofte.

Så er der fri tolkningsret nu.....

Hvordan ser du på fremtiden for Kategori IV?

Jeg ser fortrøstningsfuldt på fremtidens kategori 4 katte, de er uovertruffent de smukkeste racekatte, der findes i mine øjne. Og med den dygtighed og smag, som opdrætterne lægger for dagen, så tror jeg, at disse katte vil få endnu højere status fremadrettet.

Hvordan med din egen fremtid?

Håber på at vinde den store gevinst i lotto.....så ville jeg !!!!!!!!!!!!!!!

Til slut! Ordet er dit

Lad os stå sammen og sikre, at racekatte er en del af fremtidens mangfoldige billede.